

Column

Dom

De afgelopen weken hebben we met z'n allen de declaraties van het kabinet, ambtenaren en allerlei provinciebestuurders bekeken. Een schande is het, vinden velen, de grote bedragen voor dure diners met veel drank, of juist de bonnetjes voor een broodje of chocoladeletter. Er zijn er ook die menen dat we ons druk maken om niks: deze mensen werken hard voor het publiek belang, mogen ze dan alsjeblieft gewoon hun onkosten declareren? Ondertussen in Den Haag vertellen de boosdoeners aan iedereen die het horen wil dat ze er niks aan kunnen doen, dat hun chauffeur vaak een broodje voor hen koopt en dat dan declareert, of dat de secretarisse deze rekeningen nooit had mogen indienen. Je kunt nu eenmaal niet alles in de gaten houden, ze zijn in feite slachtoffer van de bureaucratie. En van de sensatiezucht van de media natuurlijk.

Ik booordeel hun gedrag anders: ik vind het vooral vreselijk dom. Hoe is het mogelijk dat mensen met zulke functies zich in een dergelijke situatie laten brengen? Als sommigen van hen ontslagen moeten worden is het niet vanwege hun spilzucht, maar vanwege hun domheid. Hebben ze niks geleerd van eerdere affaires? Als de dag van gisteren herinner ik me de bonnetjes van Bram Peper, een kleine tien jaar geleden. Peper, toen minister van Binnenlandse Zaken, had het als burgemeester van Rotterdam breed laten hangen, op kosten van de gemeente. In politiek Den Haag, maar ook elders in het land, begonnen bestuurders ongemakkelijk te schuiven in hun stoel. Deden zij dat zelf niet ook wel eens: de dienstauto laten wachten bij een feestje, of de creditcard trekken voor een gezellig etentje met partijgenoten of collega's?

Ik dank dan: als je enige bestuurlijke ambitie hebt, besluit je op zo'n moment toch dat jou zoiets nooit zal overkomen? Het is zo eenvoudig: in geval van twijfel altijd je eigen portemonnee trekken, je eigen auto pakken. Als je onderweg bent betaal je altijd zelf (en betaal ook eens voor je medewerkers). Reken uit hoeveel je dat kost per maand, en accepteer dat gewoon als beroepskosten. Dergelijke kosten maakt iedereen in zijn werk; jij meer dan de meeste mensen, maar daarom heb je een prima salaris en onkostenvergoeding. Maak er een mooie aftrekpost van, samen met je belastingadviseur. Wiens rekening je dus niet moet declareren, voor alle duidelijkheid.

Klaartje Peters (40) is zelfstandig onderzoeker en publicist